

Quan perdem el temps, deixem de convèncer

«ERC confiava equivocadament que compensarien el desgast en sectors de l'independentisme combatit amb els del ?catalanisme progressista'»

ERC està cometent un error similar al que va cometre el PSUC a la Transició: sotmetre tot el conjunt del moviment popular a la dinàmica parlamentària i, en concret, a la seva dinàmica de partit. La línia política que està desplegant està subordinada a la idea que aconseguint majories parlamentàries folgades la resta de les peces -internacional, actors econòmics i socials rellevants a l'interior, mitjans de comunicació, món judicial i cossos policials en última instància, etcètera- aniran caient com en una filera de fitxes de dominó. És una estratègia que pretén aglutinar el màxim de sensibilitats, del que algú ha detectat que és el "centre" del país, al voltant del partit. I quin és el centre del país? Doncs el conjunt de posicions de l'independentisme "tranquil" -i sectors catalanistes no refractaris a l'independentisme- i tots ells associats a uns valors vagament progressistes. ERC treballa per aglutinar tot això al voltant del suport electoral al seu partit. I això explica gairebé tots els moviments que estem veient: canvis en el govern, canvis d'aliances tàctiques, replantejament de la participació en segons quines entitats, etc.

Tot el que s'està fent -o no fent- des de l'entorn del partit per desvincular-se de l'anomenat independentisme "dur" -ANC, Consell per la República, CUP-Guanyem i altres- té com a objectiu poder mantenir les costures obertes -les fronteres electorals- amb l'espai "catalanista i progressista" més ampli. El problema, però és que les dues línies estan entrant en contradicció aparent perquè, és cert, alguns moviments populars estan entrant a criticar frontalment la seva aposta que és, de facto, la que porta ara mateix la veu cantant dins el moviment independentista -perquè és la més visible i clara-. I això ERC ho viu com una agressió a la seva línia i ha decidit clarament desvincular-se públicament -i, per tant, afeblir- les eines del moviment popular. Però són conscients -o no?- que sense les eines de mobilització popular ni ells ni el moviment serien on són, oi? Sembla que no perquè tampoc es veu cap moviment del partit per assentar altres estructures de moviment. És a dir, se'n llencen unes a les escombraries perquè et fan una mica la guitzza, però no es construeix res, més enllà d'un incipient i hipotètic gran partit *catch-all*. Com pensem continuar construint hegemonia doncs sense res més que el Govern de la Generalitat i la seva minsa capacitat política? Això també és independentisme màgic. Per exemple, per què ERC segueix bolcada a donar suport a la UGT en lloc d'apostar per un sindicat nacional i de classe -la Intersindical- que creix amb força i que, aquest sí, està contribuint a eixamplar la base social de manera efectiva? Per què aquest poc interès en tot allò estratègic de fora de la institució regional catalana?

En l'actual situació de reflux polític, estigmatitzar i amplificar les contradiccions del moviment popular -que hi són- i no aportar cap solució és una passa enrere de gegant. Sense estructures de poder propi -popular, institucional, social, mediàtic- ens és impossible marcar l'agenda política, que és el que hem fet durant els 15 anys aproximats de procés. I si tu no tens capacitat de marcar l'agenda, te la marca l'oponent, que és qui sí que realment té eines i poder per a fer-ho. I això és exactament el que està passant ara. En definitiva, que els porus electorals que es mantenen en aquest magma de l'anomenat "catalanisme progressista" sembla que comencen a vinclar-se a favor d'un dels pilars de l'Estat: el PSOE. I això és perillosíssim. No tenim dades per afirmar-ho, però les darreres enquestes apunten al fet que el desgast per la línia erràtica i poc creïble de Junts és el que manté ERC amb vida, però que sectors que havien arribat a l'independentisme fa poc, ara, per manca d'empenta, projecte propi i lideratge, se n'estan desvinculant.

Potser no caldria dir-ho, però tothom sap que ERC confiava -deien en privat- que la seva

posició desgastaria el seu vot en sectors de l'independentisme combatiu, però que el compensarien de sobres amb qui els vindrien del "catalanisme progressista" i així es justificava la nova aposta política. Però no és ben bé això el que està passant. La realitat és que sí que manté aquest fil amb sectors no independentistes "a canvi" però d'una cosa molt pitjor: del desgast en la consciència popular independentista general. És a dir, a canvi de col·laborar en la pèrdua del pols independentista als carrers, del desprestigi del moviment popular i en definitiva, de la manca d'iniciativa de l'independentisme -amb la Taula de diàleg com a eix del procés d'*apaciguamiento*-. Així ho diu el CEO i la seva constatació sobre la pèrdua de suports de l'independentisme. Quan perdem el temps, deixem de convèncer.

I això, a més, està tenint conseqüències a dins del seu partit. I ells ho saben. El nombre de baixes del darrer any són nombroses. I ells ho saben. És a dir, es comença no ja a desmobilitzar la base electoral i popular sinó, també, comença a patir el mateix partit. I això no és només una mala notícia per a ells, és també una mala notícia per a l'independentisme en el seu conjunt. I ho és perquè, en aquests moments, ningú vol o sap com canalitzar aquesta base militant de gent amb experiència i bagatge que queda fora del taulell. Perquè si alguna cosa hem après els darrers anys és que la independència, a banda de fonamentar-se en un gran procés d'acumulació de forces també necessita, en la seva fase d'implementació, eines de poder, eines d'organització popular, política, sindical i associativa molt més sòlides de les que hem tingut, i molt més presents en tots els estaments de la societat.

I és precisament per aquest motiu pel qual no podem quedar-nos aquí. L'independentisme d'esquerres té l'obligació de treballar per construir una alternativa de bases sòlides que posi en qüestió que la manera de construir la independència passi, només o quasi exclusivament, per construir un gran partit independentista i socioliberal que executi les polítiques socials i econòmiques de sempre des d'una Generalitat autònoma sense quasi poder efectiu. Aquesta estratègia només ens pot portar a un segon cul-de-sac. Però per aportar noves propostes caldrà una segona entrega d'aquest article...